

MAVİ TÜY

Nilay Erik

- Mavi bir papağan camdan sessizce süzülüp Nare'nin dudağının kenarına kondu. İrkilerek uyandı. Eli hemen yanağına gitti, acaba hâlâ orada mıydı? Korktuğu için mi yoksa papağanın tüyleriyle dışarının serinliğini getirdiğini düşündüğü için midir bilinmez, içi ürperdi. Sabah oldu sandı ama ortalık daha aydınlanmamıştı. Eşine baktı, uyuyordu. Mışıl mışıl değil belki ama... Burnundaki hortuma rağmen yine de sıcak nefesini hissedebiliyordu. Makinenin tekdüze sesi ona aynı aralıklarla her şeyin yolunda olduğunu ya da olmadığını hatırlatıyordu. Yatağın içinde bir süre kıpırdamadan öylece oturdu. Bu duruma alışkındı, evdeyken de sık sık uyanırdı. Ne biri dürttü ne de aniden bir ses uykusunu böldü. Bu defaki yumuşak bir dokunuştı.

Refakatçi koltuğunun kenarına bıraktığı hırkayı omzuna aldı, sessizce hasta yatağının başına geldi. Kapının altından ince bir aydınlık sızıyordu. Bu ışıkta her şey daha kırılğan, daha hüzünlü göründü gözüne. Eşine dikkatlice baktı. Yüzü iyice incelmış, neredeyse bir çocuk yüzü kadar kalmıştı. Gözü elinin üzerindeki mor lekeye takıldı. Eğilip o morluğun üzerinden öptü. Son altı ayda eşinin vücudunun her yerine ayrı bir iz yerleşmişti. Yavaş yavaş... Bir yara kapanmadan diğeri açılıyordu. Başucundaki serum yine ağır ağır damlıyordu. Hiç acelesi yok gibiydi. Hatta bir an durdu, akmadı. Nare, şişenin ucundaki plastiği sıktı. Bunu yapmayı hemşirelerden öğrendi.

Bir damla düştü.

Bir damla daha...

Bir damla daha...

Zamanın nasıl geçtiğini anlamak için saate bakmıyordu artık. Hastanede zaman serum damlalarıyla ölçülüyordu.

Sabah yenisini takacaklar.

Öğle bir yenisi daha...

Akşam bir tane daha...

Ertesi gün; yeniden, yeniden...

Her şey, her an aynı yerden tekrar başlayacaktı. Günler birbirinin üzerine yığılmıştı. "Biz altında kaldık." diye düşündü Nare.

Koridor kokusu...

Tekerlek sesleri,

Hemşirelerin adımları...

Hasta odalarından gelen öksürük ve inleme sesleri...

Koridoru temizleyen süpürgeci sesi...

İlaç ve yemek kokuları...

Nare her gün aynı cümleleri kuruyor, sonra hepsini unutuyordu. Bütün bu seslerin ardında yatan boşluğu, çaresizliği, bekleyişi yüzünde taşıyordu. İnsanlarla arasında daha önce bilmediği bir sessizlik var artık.

Pencerenin kenarına geldi. Yüzünü cama dayadı. Bir süre hiçbir şeyi seyretilmedi. Cama yansıyan görüntüsüne takıldı gözü, hemen arkasında eşinin yatağı seçiliyordu. Ona baktı. Üzerindeki çarşafın oynadığını gördü. İç içe geçmiş iki ayrı fotoğraf karesi gibiydiler. Cam buz gibiydi. Odanın içindeki o bungenin dingin havanın aksine onu ayık tutuyor, kendine getiriyordu. Alnındaki sıcaklığı çekip aldı. Bu yükseklikten düşmesini engelleyen tek şey o an açılmayan bu kocaman camlardı.

Şehir aşağıda uzanıyordu belki ama başka bir evrene atılmış gibi ona çok uzak ve yabancıydı. Tıpkı etrafındaki insanlar gibi. Gerçeklikten daha çok bir tiyatro dekorunu andırıyordu. Işıklar buradan bakınca yıldızlara benziyor, arabalar, evler küçücük kalıyordu. Sokaklar ince çizgiler hâlinde bir bilinmeze uzanıyordu. Sabah yine cıvı cıvı insanlarla dolup taşacak bu sokaklar. Çeşit çeşit... Genci, yaşlısı, çocuğu, kadını, erkeği. Telaşlarını, mutluluklarını, dalgınlıklarını yüzlerinden okuyamasa da adımlarından tanıyacaktı. "Herkes evinde, işinde gücünde!" diye düşündü Nare. Yine de birkaç omza başını koymayı diledi.

Perdeleri çekilmemiş evlerdeki insanları fark etti. Televizyonların mavi ışıkları duvarlara vuruyor. "Ben de kimi geceler geç vakitlere kadar kitap okurdum." diye geçirdi içinden: "Uyku tutmayan evlerin mutfaklarında kesin çay suyu kaynıyordur, fokurtusunu, çaydanlık kapağının sabırsız titremesini duyabiliyorum."

Ne tam bir aydınlık vardı ne tam bir karanlık. Trafik lambalarının turuncu, sarı, yeşil ışıklarıyla gecenin koyu mavisi birbirine karışmıştı. Gürültü de diğer her şey gibi aşağı da küçüldükçe küçülmüş, uzaklaşmıştı. Alaca bir yalnızlık vardı şehirde.

Nare'nin evi dışarıdan bakınca nasıl görünüyordu acaba? Kendi evini başka bir pencereden seyretmemişti daha önce. Onun pencerelerinde panjurlar çekili, sokağı ise karanlıktır şimdi. Arada bir geçenlerin ayak sesleri yankılanıyordu evlerin arasında. Annesi mutfağı her zamanki titizliğiyle toplayıp yatsı namazını kılmış, erkenden yatmıştır. Çocukları odalarında mışıl mışıl uyuyordur. Defterleri, kitapları karanlığı içinde gizlenmiş; odasında sessizce onu bekliyordur. En son okuduğı kitabı yatağının ucundaki komodine bırakmıştı. Okumak ve yazmak... Şu an bunları yapacak gücü yoktu. Ertesi günlerin getireceğı belirsizlik içinde huzurla bir akşamüstü sessizliğinde birkaç cümle karalayıp masadan kalkmayı, o cümleleri bir süre yanında taşımayı, çoğaltarak yine masanın başına oturmayı, bir süre sonra o cümlelerin arasında bir hayatın yavaş yavaş kıpırdadığını görmeyi özlemişti.

Gözü cama takıldı, eşinin kıpırdandığını fark etti. Ses çıkarmadan çantasından defterini çıkardı. Unutmaması gerekenleri yazmıştı en son:

Salı:

İdrar: 700 /1000 ml

İleostomi: 250 ml(saat:24.10)

Su: 2.5 lt

Ağrı kesici:24.00'te aldı

Sayfayı çevirdi. Zihnindeki rahatsız edici gürültüyü susturmak istercesine bir şeyler yazmak istedi. Geçen yıl Bergama'da Asklepeion Şifa Merkezine giden yaklaşık 800 metrelik o sütunlu yolu sessizce yürürlerken eşinin iyi olacağına bütün ruhuyla inanmıştı. Tedavinin ilk zamanlarıydı henüz. O yolun dinginliğini, kendisinde uyandırdığı gücü anımsadı. Bu hastanede yatan tüm hastalar ve eşi için yüreğinden seslendi:

"İyi olacaksınızzzzz, iyi olacaksınız, iyi olacaksınızzzzz!"

Ve şehrin tüm insanlarına kafa tutar gibi "Hey aşağıdakiler! Beni duyuyor musunuz, yukarı bakın buradayız hâlâ yaşıyoruz!" dedi.

Sonra boğazını temizledi, fısıltıyla:

"İyi olacağız!" dedi.

Kendi sesi yüreğine dokundu.

Ayakta camın önünde bir şeyler karaladı. Sayfanın başına “Bu kapıdan ölüm giremez.” diye yazdı. Yatağına uzandı. Uyuyup kaldı. Görevlinin kapıya vurmasıyla sıçradı.

“Refakatçi kahvaltısını bırakıyorum, hasta bugün de aç!” diye seslendi hastane görevlisi.

Nare'nin rüyasında dudağının üzerine konan o papağan, düşlerde veyahut yarı uykuluyken hissettiğimiz bir duyumsamayla bilincin çatlaklarında karanlıkla ışık arasında bir yerlerde silikleşerek kayboldu. Yüzüne değip geçen o soğuk his ise hâlâ canlıydı. Yataktan kalkarken odaya iki yana açılmış, mavi kanatları andıran bir duman yayıldı. Yorganın üzerinden yere mavi bir tüy düştü.